

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 63/2015
28.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ж.Ц., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Д.Д.П., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Ваљеву К бр. 2/13 од 05.07.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 5637/13 од 13.11.2014. године, у седници већа одржаној дана 28.01.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Ц., адв. Д.Д.П., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Ваљеву К бр. 2/13 од 05.07.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 5637/13 од 13.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ваљеву К бр. 2/13 од 05.07.2013. године окривљени Ж.Ц., поред осталих, оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од три године и шест месеци коју ће издржати по правноснажности пресуде. Истом пресудом окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 77.270,00 динара и паушал у износу од 15.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 5637/13 од 13.11.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Ж.Ц., а првостепена пресуда потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Ж.Ц., адв. Д.Д.П., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 11. тачка 1. ЗКП-а, с`предлогом

да Врховни суд захтев усвоји, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости доставио Републичком јавном тужиоцу сходно члану 488. став 1. Законика о кривичном поступку, Врховни касациони суд је одржао седницу већа без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног Ж.Ц., сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) на којој је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву уз примену члана 604. Законика о кривичном поступку у односу на првостепену пресуду, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Ц., адв. Д.Д.П., је неоснован.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Ц. се као разлог подношења захтева очигледно омашком означава битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 11. тачка 1. ЗКП-а, док из образложења захтева произилази да бранилац окривљеног указује на повреду из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, уз образложење да је суд осуђујућу пресуду у односу на окривљеног Ж.Ц. засновао на исказима саокривљених у овом кривичном поступку и на тај начин пресуду засновао на доказима на којима се по одредбама ЗКП-а не може заснивати.

Истакнуте наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује неоснованим а из следећих разлога:

Према одредби члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а битна повреда одредаба поступка постоји ако се пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП-а, прописано је да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим Законом, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа, а ставом 2. истог члана је прописано да је суд дужан да непристрасно оцени изведене доказе и да на основу њих са једнаком пажњом утврди чињенице које терете или иду у корист окривљеном.

Дакле, за постојање ове битне повреде одредаба кривичног поступка, нужно је, да је судска одлука заснована на доказу који је сам по себи или према начину прибављања у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку.

Супротно наводима захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд налази да одбране окривљених А.М. и Д.Ђ., који су саслушани на главном претресу у складу са одредбама ЗКП, у присуству окр. Ж.Ц. и његовог браниоца, којима је омогућено да постављају питања и стављају примедбе на те исказе, нису незаконити докази ни по начину прибављања ни по њиховој садржини.

Првостепени суд је дао оцену исказа саокривљених али они нису једини ни искључиви доказ на коме је заснована пресуда, већ је закључак о томе да је окривљени Ж.Ц. у време, на месту и на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде неовлашћено ставио у промет х. супстанцу која је проглашена за опојну дрогу, засновао пре свега на исказима сведока А.Ђ. и М.С., радника ПУ Ваљево, налазу и мишљењу вештака, те потврди о привремено одузетим предметима. Апелациони суд у Београду, је као другостепени суд, у пресуди Кж1 5637/13 од 13.11.2014. године, на странама 3-5 изнео јасне разлоге због чега прихвата као правилну оцену доказа првостепеног суда, и закључак о кривици окривљеног Ж.Ц., а на које разлоге упућује и Врховни касациони суд сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП-а.

С`тога је из наведених разлога, захтев браниоца окривљеног Ж.Ц., у делу у којем се указује на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, оцењен као неоснован.

Надаље, наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да је другостепени суд и поред обавештења браниоца да не може приступити седници већа због штрајка адвоката и захтева да се иста одложи, ипак одржао седницу већа а да при том није одлучио о захтеву за одлагање седнице, по оцени Врховног касационог суда указује се на повреду које у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а не представљају дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека, па се с`тога Врховни касациони суд није ни упуштао у оцену истих.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је сходно одредби члана 490. и 491. став 1. Законика о кривичном поступку одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**